

[Pürschel.]

mærke, at det nu ikke er rigtigt, at Dødelighedstallet for de første er omtrent dobbelt saa stort, men det er jo 50 pCt. større. Men disse Tal er jo fra Nutiden, efter at man økonomisk set har gjort, hvad man kunde, i Retning af at sikre de uden for Ægteskab fødte Børn; der er dog sikret dem alle et normalt Udkomme, om jeg saa maa sige. Naar det alligevel gaar saaledes med dem, med al den moderne Forsorg, man har, al den Hjælp, man har til den uden for Ægteskab fødende Moder, med Svangerskabsbidrag o. s. v., saa er dette jo det stærkeste Argument for, at man skal søge at virke hen til, at Børn fødes i Ægteskab og ikke uden for Ægteskab. Naar jeg siger dette, beror det ikke paa, at jeg ikke har noget Kendskab til de Forhold, jeg taler om, thi jeg har bl. a. gennem en 6—7 Aar paa Nordre Birk behandlet saadan noget som halvandet Hundrede Paternitetssager om Aaret, saa jeg har dog set nogle af disse Sager og har derigennem erhvervet en Del Kendskab til, hvorledes baade Barnefædre og Barnemødre ræsonnerer, og hvorledes disse Forhold opstaar og udvikler sig.

Men jeg spørger: Hvor mange hjælpes nu ved denne Lovgivning, hvis den bliver gennemført? Man maa jo vel huske paa, at i alle de Sager, hvor der er Tale om flere Muligheder for Faderskabet, dør hjælper denne Lov intet som helst, og er det ikke langt de fleste? Det er i hvert Fald en ganske overordentlig stor Procent. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det er over Halvdelen, og jeg er tilbøjelig til at tro, at dette Tal stiger. Naar man ser paa de Oplysninger, der foreligger om de uægte Børns Antal i Forhold til de ægtefødte Børns, saa vil man se, at allerede i gamle Henvendelser, der er citeret her, 40—50 Aar gamle Henvendelser, regner man med, at ca. 10 pCt. af Fødslerne er Fødsler uden for Ægteskab. Det er omtrent det samme Tal, man regner med nutildags, Ministeren regnede med de 10 pCt. Naar dette Tal holder sig, som det gør, saa skyldes det efter min Mening ikke, at Forbindelserne uden for Ægteskab ikke skulde være tiltaget i Antal, det er jeg nærmest tilbøjelig til at tro, de er, men det skyldes formentlig Kendskabet til forebyggende Midler og den Slags Ting. Og hvor anvendes de i første Række? De anvendes i første Række i de Forbindelser, der dog har en noget fastere Karakter, hvor man dog selv føler noget Ansvar over for hinanden, hvor man i nogen Grad tænker paa det, der kan blive Følgen af Forbindelsen. Derimod, i de Tilfælde, som jeg maaske kunde kalde

„Dyrehavsbakke-Tilfældene“, hvor man mødes tilfældigt og efter en glad Aften tager sig en glad Nat, dør er der i Regelen Tale om adskillige, der har Mulighed for at være Barnets Fader. Og man maa vel huske, at Loven her skaber et meget stærkt Motiv for den, der udlægges som Fader, til at faa eftersporet, om der ikke er andre, og den paalægger Dommeren en stærk Pligt til at eftersøge dette, blot paa den løseste Angivelse. Saa der vil utvivlsomt ske en Udvikling i Retning af at faa flere inddraget i Sagerne, og saa snart der inddrages flere, ja, saa bortfalder hele Virkningen af denne Lovgivning, hvis det ikke er saa heldigt, at man kan eliminere alle disse flere til Fordel for en enkelt ved Hjælp af Blodprøven, et ikke meget praktisk Resultat med Videnskabens nuværende Stilling — det er muligt, man kan komme videre.

Man taler i Bemærkningerne om, at man vil give Børnene principielt samme Retsstilling, alene med den Forskel, som ifølge Sagens Natur maa følge af det faktiske bestaaende ægteskabelige Samliv mellem Ægtebarnets Forældre. Ja, det er et af de mange unøjagtige Steder i disse Bemærkninger, thi Samlivet mellem Forældrene er jo aldeles ikke nogen Betingelse for Ægtebarnets Retsstilling, slet ikke. Man siger omtrent samme Sted, at Ministeriet kan ikke anerkende nogen Fare for Ægteskabet som Institution, og det trænger ikke til Beskyttelse. Ja, det kunde dog omtvistes, om dette er rigtigt. Gennem Skattelovgivning har man skabt et kraftigt Motiv for to selverhvervende Mennesker til hellere at leve uden for Ægteskab end i Ægteskab; gennem Tjenestemandsløven har man gjort det samme, til Dels ogsaa gennem Næringsloven, og man fortsætter stadig paa denne Udviklingsbane. Naar man nu, samtidig med at man skaber ret stærke økonomiske Motiver for Folk til ikke at indgaa Ægteskab, giver dem det Fortrin, at deres Børn kan faa Navn og Arveret og det hele efter dem, saaledes som Ægtebørn har det, saa kan man ikke, naar man vil forelægge Sagen paa rigtig Maade, sige, at Ægteskabet ikke trænger til nogen Beskyttelse. Saa siger man, at Motiverne til Legaliseringen af Forbindelsen forøges ved dette. Jeg synes, de formindskes i høj Grad. Det eneste, der skulde bringe en Forøgelse af Motivet til at indgaa Ægteskab, skulde være det: Tja, vi kan jo lige saa godt gifte os, vi sidder jo lige galt i det! Men det er ikke et Ræsonnement, der er egnet til at bære et Ægteskab.

Saa taler man om, at det vil skabe